

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **L. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2013, č. j. KUJI 6446/2013, sp. zn. OOSČ 962/2012 OOSC/297/DT,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností, ze dne 29. 1. 2013, č. j. KUJI 6446/2013, sp. zn. OOSČ 962/2012 OOSC/297/DT, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Náměšť nad

Oslavou, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 17.9.2012, č. j. MNnO-3927/12/Dop./Vít., sp. zn. MNnO-489-25/12/Dop./Vít., a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 4. 3. 2012 v 14:40 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn., RZ:, na silnici I/23, k. ú. Studenec (u odbočky na vlakové nádraží Studenec), kde překročil (mimo obec) nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou svislou dopravní značkou č. B20a. Silničním radarovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, UX 018279 mu byla naměřena rychlost 94 km/hod. v úseku, kde je svislou dopravní značkou dovolena maximální rychlost 70 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/hod mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 91 km/hod., tedy překročil dovolenou rychlost o 21 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500,- Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč stanovené dle ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění vyhlášky č. 240/2003 Sb.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 4. 4. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně dne 8. 4. 2013 žalobce namítá, že z oznámení o přestupku vyplývá, že žalobce sice řídil motorové vozidlo, ale rychlost překročil prostřednictvím svislé dopravní značky. Podle názoru žalobce se jedná o umělou konstrukci skutkové podstaty, když z tohoto listinného důkazu nevyplývá skutková podstata popisovaná ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce má dále za to, že z oznámení o přestupku nelze dovodit nic jiného než to, že k přestupku mělo dojít v k. ú., tedy v katastrálním území Studenec, kde je odbočka na vlakové nádraží. Podle žalobce je na základě nahlédnutí do veřejně přístupného katastru nemovitostí nepochybné, že k. ú. Studenec se nachází v územním obvodu okresu Prostějov. Správní orgány si měly podle názoru žalobce ověřit, zda jsou vůbec místně příslušným správním orgánem a v případě pochybností věc postoupit Městskému úřadu Prostějov. Žalobce dále namítá, že z listinného důkazu není zřejmé, kterým směrem jel žalobce, kde konkrétně byla umístěna svislá dopravní značka č. B20a, jak vypadala tato dopravní značka, ve kterém směru jízdy žalobce stála tato značka, na kterém místě bylo stanoviště policejní hlídky, kterým směrem prováděla policejní hlídka pozorování, kterým směrem a jakým způsobem použila policejní hlídka silniční radarový rychloměr, pod jakým úhlem došlo k měření rychlosti, podle čeho byla určena možná odchylka měřicího zařízení, v jaké vzdálenosti byla žalobce policejní hlídkou pozorován – zda byl žalobce pozorován nepřetržitě po celou dobu jízdy až do doby zastavení vozidla a kde konkrétně měl žalobce překročit rychlost. Z listinného důkazu vyplývá, že policejní hlídka vykonávala službu v k. ú. Studenec, kdy se však žalobce v daném

katastrálním území určitě vůbec fyzicky nenacházel. Žalobce namítá, že uvedené skutečnosti nevyplývají ani z výpisu ze silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI UX 018279.

Žalobce namítá, že byl celkem třikrát správním orgánem prvního stupně nesrozumitelně poučen o právu „navrhovat důkazy a činit jiné celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, pokud správní orgán usnesením neprohlásil, dokdy může návrhy po své návrhy činit“. Žalobce uvádí, že kromě informace o možnosti navrhnout důkazy z další věty nelze vůbec ani vyspekulovat, co má žalobce na ústním jednání konat. Dále žalobce namítá, že v poučení chybí informace o možnosti využít práva odepření podání vysvětlení, ačkoliv je zjevné, že žalobci hrozilo nebezpečí postihu za přestupek, a nebyl poučen o tom, že k výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.

Žalobce namítá, že z předvolání k ústnímu jednání není vůbec zřejmé, v čem spatřuje správní orgán projednání, zda a jaké důkazy budou provedeny a jakým způsobem budou provedeny. Žalobce s odkazem na ust. § 53 odst. 6 správního řádu v komentovaném znění namítá, že je-li důkaz čtením listiny prováděn v rámci ústního jednání, správní orgán musí na tuto skutečnost účastníka řízení výslovně upozornit v rámci pozvání či předvolání k ústnímu jednání, což však správní orgán v daném případě neučinil. Žalobce namítá, že jedinou neurčitou zmínkou o listinném důkazu je odkaz na nekonkrétní oznámení Policie ČR; a že konkrétní důkazy jsou uvedeny až v odůvodnění rozhodnutí. Navíc žalobce namítá, že důkazy s výjimkou oznámení o přestupku byly hodnoceny povrchně.

Žalobce shrnuje, že s ohledem na důkazní nouzi není postaveno na jisto, jakého jednání se žalobce dopustil a zejména kde byl žalobce kontrolován, správní orgán tak podle názoru žalobce spolehlivě neprokázal formální aspekt přestupku. Žalobce má za to, že správní orgán spolehlivě neprokázal, že byl naplněn materiální aspekt přestupku. Žalobce namítá, že v době silniční kontroly byla neděle, na silnici byl minimální provoz, nebyl zaznamenán žádný pohyb chodců, tedy je velice sporné a nejasné, koho žalobce vlastně ohrozil. Žalobce namítá, že správní orgán vůbec nepřihlédl ke klimatickým podmínkám (viditelnost, zda pršelo, zda padal sníh), k hustotě provozu, když se omezil na lakonické a ničím nepodložené tvrzení, že se jedná o místo s častými dopravními nehodami. Dále žalobce namítá, že v hodnocených důkazech není zmíněno, že žalobce byl kontrolován, zda nepožil alkohol, zda má v pořádku doklady, zda proběhla lustrace účastníka řízení, a není zde zmínka o výsledku této kontroly. Žalobce má za to, že věta „Tedy se jedná o společensky nebezpečné jednání zejména s ohledem na místo spáchání přestupku, svým jednáním již výrazně porušil pravidla silničního provozu a tím bezpečnost všech účastníků v tomto provozu.“ nepodává žádnou informaci o stupni společenské nebezpečnosti, zejména chybí hodnocení správního orgánu, v čem bylo jednání žalobce nebezpečným nebo ohrožujícím vůči ostatním účastníkům silničního provozu. Pokud správní orgán uvádí, že se žalobce dopustil přestupku v místech, kde dochází k častým dopravním nehodám, jedná se podle názoru žalobce o naprosto nekonkrétní neprokázané hodnocení.

Žalobce namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož správní orgány nehodnotily konkrétní míru zavinění žalobce. Hodnocení míry zavinění je podle žalobce velmi obecné,

nekonkrétní a není zřejmé, v čem spočívá, obojího jednání (úmyslného či nedbalostního) se žalobce najednou nemohl dopustit.

Závěrem žalobce namítá, že správní orgán při určení druhu sankce a její výměry dostatečně nepřihlédl k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a k následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalovaný podle žalobce vůbec nepřihlédl k pohnutkám a k osobě žalobce, zda a jakým způsobem byl pro tentýž skutek postižen v disciplinárním řízení. Tato hlediska nebyla žalovaným ani správním orgánem prvního stupně zjišťována, a proto žalobce považuje obě rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Na základě uvedených skutečností žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4.6.2013 uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími, se kterými se žalovaný podrobně vypořádal, odkazuje se zcela na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhuje, aby byla zamítnuta.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR ze dne 7. 3. 2012, úřední záznam Policie ČR ze dne 5. 3. 2012, výpis ze silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, UX 018279, ověřovací list Českého metrologického institutu, výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 13. 4. 2012 správní orgán prvního stupně vydal ve věci rozhodnutí, které bylo následně žalovaným zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Dne 9. 8. 2012 byl žalobce správním orgánem prvního stupně předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 17. 8. 2012. Dne 13. 8. 2012 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno sdělení žalobce o čerpání řádné dovolené od 13. 8. 2012 do 24. 8. 2012.

Dne 5. 9. 2012 byl žalobce správním orgánem prvního stupně předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 17. 9. 2012. Do dne nařízeného jednání nebyla správnímu orgánu prvního stupně ze strany žalobce doručena žádná omluva, přestupek byl proto projednán dne

17. 9. 2012 v jeho nepřítomnosti. Téhož dne správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. MNnO-3927/12/Dop./Vít., sp. zn. MNnO-489-25/12/Dop./Vít.

Dne 19. 9. 2012 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva žalobce z ústního jednání z důvodu nesprávného poučení v předvolání k ústnímu jednání.

Dne 29. 1. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 6446/2013, sp. zn. OOSČ 962/2012 OOSC/297/DT, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

K námitce, že správní orgán vylepšoval skutková zjištění Policie ČR zdokumentované v oznámení přestupku, soud konstatuje, že žádné takovéto pochybení správních orgánů neshledal. Přezkoumáním spisového materiálu soud zjistil, že v oznámení přestupku je mimo jiné výslovně uvedeno, že osobnímu automobilu, které řídil žalobce, byla naměřena rychlost 94 km/hod. (po odečtu tolerance měřidla 91 km/hod.) tam, kde je stanovena dopravní značkou maximální rychlost 70 km/hod., naopak žalobcem citovanou pasáž oznámení přestupku vůbec neobsahuje. Soud tak má stejně jako žalovaný za to, že z formulace uvedené v oznámení přestupku je zcela nepochybné, v čem mělo protiprávní jednání žalobce spočívat, tedy že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, která byla v daném místě stanovena svislou dopravní značkou na 70 km/hod. Protiprávní jednání popsané v oznámení přestupku potom zcela koresponduje s naplněním skutkové podstaty přestupku uvedené ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Pokud se jedná o místo spáchání přestupku, resp. o otázku místní příslušnosti správního orgánu, soud uvádí, že jak Policie ČR, tak správní orgán prvního stupně, pochybily, pokud do oznámení přestupku, resp. do výroku rozhodnutí uvedly, že žalobce se měl přestupku dopustit v k. ú. (tzn. v katastrálním území) Studenec, jelikož toto katastrální území se skutečně nachází v územním obvodu okresu Prostějov. Jedná se však o pouhou formální chybu, zřejmou nesprávnost, jelikož ze zbývajících částí formulace (zejména číslo silnice, na níž byla rychlost vozidla žalobce měřena) je zcela zřejmé a nemůže být pochyb o tom, že rychlost

žalobce byla policejní hlídkou Dopravního inspektorátu Třebíč měřena na území obce Studenec nacházejícím se v okrese Třebíč na silnici č. I/23, a to konkrétně u odbočky na vlakové nádraží Studenec. K námitkám žalobce, že z provedených důkazů (oznámení přestupku, výpis ze silničního laserového rychloměru) není zřejmé, kterým směrem jel žalobce, kde konkrétně byla umístěna svislá dopravní značka č. B20a, jak vypadala tato dopravní značka, ve kterém směru jízdy žalobce stála tato značka, na kterém místě bylo stanoviště policejní hlídky, kterým směrem prováděla policejní hlídka pozorování, kterým směrem a jakým způsobem použila policejní hlídka silniční radarový rychloměr, pod jakým úhlem došlo k měření rychlosti, podle čeho byla určena možná odchylka měřicího zařízení, v jaké vzdálenosti byla žalobce policejní hlídkou pozorován – zda byl žalobce pozorován nepřetržitě po celou dobu jízdy až do doby zastavení vozidla a kde konkrétně měl žalobce překročit rychlost, soud uvádí, že předmětem přestupkového řízení bylo prokázat, zda žalobce v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec. Vzhledem k tomu, že žalobce žádným způsobem nezpochyboval a nezpochybuje, že by předmětné vozidlo na daném místě (s výjimkou námitky, že se žalobce nenacházel v katastrálním území Studenec v okrese Prostějov) a v daném čase neřídil, že na snímku silničního rychloměru nebylo zachyceno jeho vozidlo, nebo že rychlost žalobci nebyla měřena v úseku, kde byla maximální dovolená rychlost stanovena svislou dopravní značkou na 70 km/hod, soud by považoval prokazování žalobcem namítaných okolností, za nichž došlo k měření rychlosti vozidla žalobce, pro účely přestupkového řízení za zcela nadbytečné. Protože žalobce nevznese ani žádné konkrétní námitky zpochybňující zákonnost provedeného měření, a ani ze správního spisu nevyplynou žádné objektivní pochybnosti o správnosti prováděného měření rychlosti, soud považuje za naprosto dostačující, pokud správní orgán v rozhodnutí s odkazem na výpis ze silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, UX 018279 v obecné rovině uvedl, že vozidlo žalobce bylo řádně zaměřeno a že rychloměr splňoval všechny podmínky pro svůj řádný provoz. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje a stejně jako správní orgány nemá pochybnosti o tom, že žalobci jako řidiči vozidla tov. zn., RZ:, barvy zelené, byla předmětného dne v 14:40 hod., v úseku označeném svislou dopravní značkou omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/hod., ze vzdálenosti 209,5 metrů řádně ověřeným měřidlem naměřena rychlost 94 km/hod. Pokud se jedná o určení odchylky měřicího zařízení, soud konstatuje, že v České republice jsou rychloměry schvalovány s jednotnou odchylkou +/- 3 km/hod. při zjištěné rychlosti do 100 km/hod., resp. +/- 3 % při zjištěné rychlosti nad 100 km/h, přičemž tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na rychloměru, zohlednit ji musí sám policista.

Co se týče namítané nesrozumitelnosti v poučení o právu účastníka řízení „navrhovat důkazy a činit jiné celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, pokud správní orgán usnesením neprohlásil, dokdy může návrhy po své návrhy činit“, je zřejmé, že zde došlo ze strany správního orgánu k chybě v psaní, kdy správně má poučení znít tak, že žalobce má jako účastník řízení právo „navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, pokud správní orgán usnesením neprohlásil, dokdy může své návrhy činit.“ Vzhledem k tomu, že žalobce sám připouští, že informace o možnosti navrhovat důkazy je srozumitelná, soudu není známo, v čem se žalobce postupem správního orgánu cítí dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Pokud žalobce namítá, že nebyl poučen o možnosti využít práva odepření podání vysvětlení v souladu s ust. § 60 zákona o přestupcích, soud považuje tuto námitku za bezpředmětnou, jelikož žalobce nebyl předvoláván k podání

vysvětlení dle tohoto ustanovení, ale byl předvolán k ústnímu jednání ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 59 správního řádu. Pokud se jedná o poučení o tom, že k výpovědi ani doznání nesmí být podle ust. § 73 zákona o přestupcích donucován, soud uvádí, že podle ust. § 4 odst. 2 správního řádu má správní orgán povinnost poskytnout dotčeným osobám přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Poučení o tom, že žalobce nesmí být k výpovědi ani doznání donucován, soud považuje za případné až pro fázi ústního jednání, kdy je reálné, že by k výpovědi žalobce mohlo dojít. Soud má tedy za to, že správní orgán prvního stupně nepostupoval v rozporu s ust. § 4 odst. 2 správního řádu, pokud žalobce o této skutečnosti nepoučil již v předvolání k ústnímu jednání. Z protokolu o ústním jednání ze dne 17. 9. 2012 vyplývá, že v případě, že by se žalobce k ústnímu jednání dostavil, byl by poučen mimo jiné i o tom, že k výpovědi ani doznání nesmí být donucován.

K žalobní námitce, že žalobce nebyl již v předvolání k ústnímu jednání informován o tom, jaké konkrétní důkazy budou prováděny, soud konstatuje, že podle ust. § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu a za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah. Z citovaného ustanovení tedy nevyplývá povinnost správních orgánů před prováděním důkazů informovat účastníky řízení o tom, jaké podklady shromáždil za účelem dokazování. Za účelem seznámení se se spisovým materiálem již před nařízeným jednáním měl žalobce možnost využít institutu nahlížení do spisu nebo využít práva, aby mu správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části, o čemž byl v předvolání k ústnímu jednání řádně poučen. Ze spisového materiálu je zřejmé, že listinné důkazy (oznámení o přestupku, úřední záznam, záznam z rychloměru a ověřovací list), z nichž správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, byly provedeny v průběhu ústního jednání dne 17. 9. 2012, o čemž je učiněn záznam v protokolu o ústním jednání. Soud tedy v postupu správního orgánu prvního stupně neshledal v tomto ohledu žádné pochybení. Pokud žalobce namítá, že důkazy byly správním orgánem prvního stupně v rozhodnutí hodnoceny povrchně, soudu nezbyvá než konstatovat, že takto formulovaná námitka nemůže pro svou obecnost obstát.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán neprokázal materiální aspekt přestupku. Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je nutné za přestupek považovat zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Není tedy sporu o tom, že pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Soud ovšem v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož „lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“ Z tohoto závěru sice nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby (pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný

zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek), žádné takto významné okolnosti však soud stejně jako žalovaný v tomto případě neshledal. Naopak bylo nutné zohlednit, že žalobce překročil maximální dovolenou rychlost o více než 20 km/hod, tedy nikterak banálním způsobem (v procentuálním vyjádření jde o překročení o 30 %), a to v úseku nacházejícím se mezi dvěma křižovatkami. Soud tedy nemá pochyb o tom, že nedodržování dopravního značení v tomto úseku může mít za následek častý výskyt dopravních nehod, a že dodržování rychlosti je právě zde z hlediska bezpečnosti provozu více než žádoucí. Již tyto skutečnosti v daném případě postačovaly k naplnění materiální stránky přestupku žalobcem, a nebylo tudíž nutné zabývat se podrobněji ostatními okolnostmi (klimatické podmínky, hustota provozu apod.) Pokud žalobce namítá, že silniční kontrola vozidla žalobce proběhla v neděli, kdy na silnici byl minimální provoz, soud musí konstatovat, že skutečné ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu není podmínkou naplnění materiální stránky přestupku. Účel rychlostních limitů je především preventivní, tzn. aby se vzniku nebezpečným situací předem zabránilo. Pokud se jedná o námitku, že v hodnocených důkazech není zmínka o kontrole dokladů a o provedení dechové zkoušky na alkohol, soud konstatuje, že tyto skutečnosti nebyly pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku žalobcem rozhodné, a proto by bylo nadbytečné se jimi zabývat.

K námitce, že správní orgány nedostatečně hodnotily konkrétní míru zavinění, soud uvádí, že podle ust. § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Dle ust. § 4 odst. 1 písm. b) se za zavinění z nedbalosti považuje i nedbalost nevědomá, tzn. že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Vzhledem k tomu, že k naplnění subjektivní stránky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu postačí zavinění z nevědomé nedbalosti, tedy nejnížší míra zavinění, nebylo nutné se v daném případě zabývat otázkou, zda ke spáchání přestupku došlo z nedbalosti nebo úmyslně. Správnímu orgánu prvního stupně tedy nelze vyčítat, pokud v rozhodnutí uvedl, že žalobci bylo zavinění prokázáno a že nerespektoval dovolenou rychlost, ať úmyslně či nedbalostně. Soud má za to, že vzhledem k charakteru přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti není pochyb o tom, že subjektivní stránka přestupku byla naplněna. Žalobce jako řidič motorového vozidla vázaný povinnostmi řídit se dopravními značkami vzhledem ke svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost a že se tímto jednáním může dopustit přestupku. Žalobce ostatně nezpochybňuje, že by dopravní značka omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/hod. nebyla dostatečně viditelná, ani neuvádí jiné důvody jeho odpovědnost vylučující.

K námitce nepřezkoumatelnosti uložené sankce soud předně uvádí, že tato námitka nebyla uplatněna v průběhu správního řízení a objevuje se poprvé v podané žalobě, žalovaný tedy neměl možnost se s touto námitkou vypořádat. Soud uvádí, že ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyjmenovává demonstrativní výčet kritérií, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné.

Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53, dostupný na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že „*jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování*“. Soud konstatuje, že tato hlediska byla na daný případ konkretizována dostatečně, pokud správní orgán prvního stupně při ukládání sankce přihlédl k závažnosti přestupku (šlo o výrazné porušení pravidel silničního provozu), způsobu spáchání (nerespektování dovolené rychlosti stanovené dopravní značkou), okolnostem (správní orgán přihlédl k místu spáchání přestupku), následkům (žalobce protiprávním jednáním nezpůsobil újmu na zdraví či majetkové škody). Třebaže z rozhodnutí přímo nevyplývá, že by správní orgán při stanovení výše sankce přihlížel k pohnutkám a osobě pachatele, vzhledem k tomu, že žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí, nemohl být žalobce tímto postupem jakkoli dotčen na svých veřejných subjektivních právech.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. srpna 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová